Vrchní soud
v Praze

3 To 54/94

KRAJSKÝ SOUD V PLZNI
došlo 02 -02- 1995 ....hod
Počet ..... Kolek .....
Kčs ..... příl. ..... pod. .....

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 21. září 1994 v senátě složeném z předsedy JUDr. Vladimíra Vočky a soudců JUDr. Petra Smrže a JUDr. Jiřího Zouly odvolání obžalovaného Z[redacted] W[redacted] proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. března 1993 sp. zn. 1 T 30/91 a rozhodl

t a k t o :

Podle § 258 odst. 2 z důvodu uvedeného v § 258 odst. 1 písm. d/ tr. ř. se napadený rozsudek částečně z r u š u j e ve výroku o způsobu výkonu trestu odnětí svobody u obžalovaného Z[redacted] W[redacted].

Podle § 39a odst. 2 písm. c/ trestního zákona se obžalovaný Z[redacted] W[redacted] pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do věznice s ostrahou.

O d ů v o d n ě n í

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 19. března 1993 sp. zn. 1 T 30/91 byl mj. obžalovaný Z[redacted] W[redacted] uznán vinným

jednáním spočívajícím v tom, že spolu s obžalovanými P[redacted] B[redacted], M[redacted] B[redacted], J[redacted] H[redacted], ml. P[redacted] H[redacted], P[redacted] H[redacted], L[redacted] H[redacted], M[redacted] K[redacted], J[redacted] K[redacted], V[redacted] M[redacted], J[redacted] N[redacted], J[redacted] Š[redacted], P[redacted] Š[redacted], J[redacted] V[redacted] a P[redacted] V[redacted] dne 22.2.1991 v přesně nezjištěné době mezi 20,00 hodin až 23,00 hodin v [redacted] ulici v [redacted], kameny a dalšími předměty - klacky, plaňkami z plotu, nunčaky - vytloukli skleněné výplně oken v domě čp. [redacted], pomocí dřevěného trámu se snažili vyrazit vchodové dveře, což se jim nepodařilo, poté část obžalovaných vnikla do domu rozbitým oknem, tito zevnitř otevřeli vchodové dveře, kterými vnikli další obžalovaní do domu a následně do bytu v přízemí, který užívá jako nájemce B[redacted] J[redacted], nar. [redacted], se svou rodinou, kde poškodili dveře do bytu, do kuchyně a všech pokojů, a to včetně zárubní, elektrický rozvaděč, umývací dřez a vodovodní baterii, zdemolovali bytové zařízení dvou pokojů, dvou ložnic a kuchyně, rozbili nejméně jedno starší rádio s elektronkami, pračku kombinovanou se ždímačkou zn. Romo - combi, malou starou chladničku, elektrickou pečící troubu, obývací stěnu, dvě ložnice, dvě staré peřiny, 20 židlí, 5 stolů, 2 psací stoly, zrcadlo, sklenky na víno, 4 starší černobílé televizory, 3 skříňky rozhlasu po drátě, jedno plato vajec, plyšového medvěda, rozbili světla na stěně, zapálili záclony a dekoraci na stěně - slaměnou panenku, na stavební části domu a bytu způsobili majiteli - Bytovému podniku [redacted] škodu ve výši nejméně 10.422,53 Kčs, na věcech manželů B[redacted] a H[redacted] J[redacted] poškozením a zničením výše uvedeného movitého majetku škodu nejméně 6.684,- Kčs, v průběhu útoku vhodil obžalovaný Š[redacted] do domu dýmovnici s modrým kouřem a další dýmovnici s červeným kouřem poskytl obžalovanému K[redacted], který ji rovněž vhodil do domu; celé jednání bylo namířeno zejména proti J[redacted] J[redacted] a E[redacted] B[redacted] ml. jako odplata za jejich předchozí opakované násilné jednání vůči spoluobčanům v [redacted] a probíhalo za pokřiku výhrůžek na jejich adresu a vůbec na adresu romských obyvatelů domu čp. [redacted], obecně označovaného "Dům hrůzy", bylo ukončeno až poté, co nezjištěný pachatel zapálil v bytě šatní skříň a z tohoto ohniska vypukl požár, potom obžalovaní svého jednání zanechali a obžalovaní W[redacted], M[redacted]

a Š[redacted] se pokoušeli oheň uhasit opatřením a použitím hasicího přístroje, což se jim nepodařilo, takže požár byl zlikvidován až přivolanými požárníky.

Toto jeho jednání bylo soudem prvního stupně kvalifikováno jako trestný čin výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák. účinného v době spáchání, spáchaný v jednočinném souběhu s trestnými činy porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 2, 3 tr. zák. a poškozování cizí věci dle § 257 odst. 1 tr. zák.

Dále byl obžalovaný Z[redacted] W[redacted] uznán vinným jednáním spočívajícím v tom, že dne 23.2.1991 v [redacted], okres Domažlice, společně s obžalovanými J[redacted] A[redacted], M[redacted] B[redacted], ml. P[redacted] H[redacted], L[redacted] H[redacted], Z[redacted] J[redacted], L[redacted] K[redacted], Z[redacted] K[redacted], T[redacted] S[redacted], P[redacted] Š[redacted], Z[redacted] V[redacted] a P[redacted] V[redacted] dne 23.2.1991 kolem 20,00 hodin v [redacted], okres Domažlice spolu s dalšími nezjištěnými osobami bez svolení majitele nebo nájemce (kromě obžalovaného Š[redacted]) vnikli na oplocený pozemek u domu čp. [redacted], který obývá rodina V[redacted] Č[redacted] v úmyslu vniknout do domu a dostihnout E[redacted] B[redacted] ml. a J[redacted] J[redacted], přitom jejich jednání probíhalo za hlasitého křiku a volání výhrůžek na poškozené, po útěku části poškozených okny, tyto pronásledovali po obci, včetně obžalovaného Š[redacted]; obžalovaný V[redacted] již v [redacted] nařezal železné trubky a opatřil dřevěné tyče, s nimiž se vyzbrojila část spoluobžalovaných.

Toto jednání bylo u obžalovaného Z[redacted] W[redacted] kvalifikováno jako trestný čin výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák. účinného v době spáchání, spáchaný v jednočinném souběhu s trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1 tr. zák.

Za shora uvedené trestné činy byl obžalovanému W[redacted] podle § 238 odst. 3 za použití § 35 odst. 2 tr. ř. uložen souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání tří let, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. b/ tr. zák. zařazen do druhé nápravně výchovné skupiny. Současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v [redacted] ze dne 15. čer-

vence 1991 sp. zn. 2 T 42/91, jakož i všechna další rozhodnutí na tento zrušený výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Proti shora citovanému rozsudku Krajského soudu v Plzni podal obžalovaný Z[redacted] W[redacted] prostřednictvím svého obhájce v zákonné lhůtě odvolání, směřující jak do výroku o vině, tak do výroku o trestu. V tomto odvolání soudu prvního stupně vytýká chybná skutková zjištění a z nich vyplývající posouzení jeho jednání jako trestnou činnost.

Ke skutkovým zjištěním soudu prvního stupně obecně uvádí, že vzhledem k tomu, že byl v minulosti vícekrát trestán a jako takový je v [redacted] obecně znám. Proto se na něho soustředila již od počátku přípravného řízení při vyšetřování událostí, k nimž došlo ve dnech 21. až 22.2.1991 v [redacted] a následně dne 23.2.1991 v [redacted], kde vyústily ve fyzické napadení a následnou smrt poškozeného E[redacted] B[redacted] a jež vešly později do obecného povědomí jako tzv. "[redacted]události", pozornost orgánů policie i ostatních spoluobžalovaných, ačkoliv jeho podíl na těchto událostech a na jejich následcích je minimální.

Pokud jde o jednání ze dne 22.2.1991 v [redacted] v [redacted] ulici, má obžalovaný W[redacted] za to, že soud prvního stupně přecenil usvědčující výpověď spoluobžalovaného J[redacted] H[redacted], ačkoliv byly v průběhu dokazování prokázány jejich vzájemné dlouhodobě trvající negativní vztahy. Rovněž tak nalézací soud podle jeho názoru nevzal dostatečně v úvahu skutečnost, že ostatní obžalovaní, pokud jej ve svých prvotních výpovědích usvědčovali, v průběhu dalšího řízení od těchto svých tvrzení upustili a že nikterak nepřihlédl k tomu, že to byl právě on, kdo se jako jeden z mála aktivně podílel na snaze zlikvidovat vzniklý požár napadeného objektu.

Prakticky tytéž výhrady má i k posouzení míry jeho účasti na jednání ze dne 23.2.1991 v [redacted] kdy podle jeho názoru nebyla prokázána žádná jeho aktivita vůči poškozeným z této obce s tím,

že byla přeceněna jeho účast na předchozí opatření tyčí v [redacted] divadle.

Ze shora uvedených důvodů má za to, že jeho jednání v uvedených dnech nevykazuje znaky skutkové podstaty žádného trestného činu a žádá Vrchní soud v Praze, aby rozsudek Krajského soudu v Praze ve výroku o vině i ve výroku o trestu, týkajícím se jeho osoby zrušil a aby jej v plném rozsahu zprostil obžaloby.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal v rámci odvolacího řízení v rámci § 254 odst. 1, odst. 2 tr. ř. všechny výroky napadeného rozsudku, proti nimž mohl odvolatel podat odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které rozsudku předcházelo, přihlížeje i k vadám, které odvoláním vytýkány nebyly a dospěl k následujícím závěrům.

Předně je nutno konstatovat, že přípravné řízení i řízení před soudem probíhalo v plném souladu s odpovídajícími ustanoveními tehdy platného trestního řádu a zákonná práva odvolatelů, včetně jejich práva na obhajobu, byla dodržena. Důsledným postupem podle § 2 odst. 5 tr. ř. byly v rámci daných možností zajištěny dostatečné důkazní podklady pro rozhodnutí.

Pokud jde o samotná skutková zjištění, týkající se podílu obžalovaného Z[redacted] W[redacted] na událostech ze dnů 22. - 23.2.1991, zajistil si soud prvního stupně důsledným postupem podle § 2 odst. 5 tr. ř.dostatečné důkazní podklady pro zákonné meritorní rozhodnutí a provedené důkazy hodnotil podle zjištění odvolacího soudu tak, jak mu ukládalo ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. V hlavním líčení náležitě provedené důkazy soud prvního stupně na základě své volné úvahy hodnotil jednotlivě, v jejich souhrnu i ve všech vzájemných souvislostech a na základě logického myšlenkového postupu učinil správné, důkazně podložené skutkové závěry.

Krajský soud v Plzni tak především ve vztahu ke shora uvedeným skutkům správně vyhodnotil výpovědi jednotlivých spoluobžalovaných obž. W[redacted] a přesvědčivě vyložil a zdůvodnil, ze

kterých výpovědí vycházel a proč, provedl zevrubný rozbor a vyhodnocení všech výpovědí každého z obžalovaných a přesvědčivě vysvětlil, kterými důkazy byla podle jeho názoru jeho vina spolehlivě prokázána.

Pokud jde o jednání ze dne 22.2.1991 v [redacted] v [redacted] ulici, soud prvního stupně své skutkové závěry přesvědčivě opírá o výpovědi spoluobžalovaných H[redacted] a B[redacted], kteří potvrdili, že byl jedním z organizátorů trestné výpravy do [redacted] ulice, jakož i o výpovědi obžalovaného V[redacted], který uvedl, že obžalovaný W[redacted] byl jednou z osob, která proti domu házela kameny a o výpověď obžalovaného H[redacted], který obž. W[redacted] viděl v domě sekat mačetou do křesla; to že měl u sebe uvedeného dne na místě činu mačetu, obžalovaný sám doznal. Pokud jde o obžalovaným W[redacted] namítanou nevěrohodnost výpovědi obž. J[redacted] H[redacted] z důvodů vzájemného dlouhodobého negativního vztahu, je třeba uvést, že Vrchní soud v Praze ve výpovědích tohoto spoluobžalovaného jak v přípravném řízení, tak v řízení před soudem prvního stupně neshledal výraznou snahu obžalovanému W[redacted] přitížit; výpovědi obž. H[redacted] k jednání ostatních spoluobžalovaných, intenzita jejichž jednání na místě činu byla výraznější, než intenzita jednání obžalovaného W[redacted] v zásadě korespondují s výpověďmi ostatních osob zde přítomných, nehledě na to, že i obžalovaný H[redacted] potvrzuje aktivní snahu obž. W[redacted] uhasit vzniklý požár, což by v případě snahy vypovídat účelově v jeho neprospěch s největší pravděpodobností zamlčel.

Rovněž tak pokud jde o jednání ze dne 23.2.1991 v [redacted], ztotožňuje se Vrchní soud v Praze v plném rozsahu se skutkovými závěry soudu prvního stupně, který je přesvědčivě opírá o výpovědi svědků A[redacted] a V[redacted], zatímco ve shodě s názorem odvolacího soudu hodnotí jako nevěrohodnou výpověď obžalovaného Vaculíka z přípravného řízení, který označil obž. Weinfurtera jako jednoho z aktivních účastníků fyzického útoku na poškozeného Emila Bendíka.

Správným skutkovým závěrům Krajského soudu v Plzni, tímto soudem provedeným důkazům a zákonu pak odpovídá i použitá právní kvalifikace. Soud prvního stupně oprávněně dovodil, že obžalovaný

Zdeněk Weinfurter svým jednáním pod bodem 2/I napadeného rozsudku naplnil v plném rozsahu skutkovou podstatu trestného činu výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák. účinného v době spáchání v jednočinném souběhu s trestnými činy porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 2, 3 tr. zák. a poškozování cizí věci dle § 257 odst. 1 tr. zák. a jednáním pod bodem 3/IV napadeného rozsudku skutkovou podstatu trestného činu výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák. účinného v době spáchání v jednočinném souběhu s trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1 tehdy platného trestního zákona.

Také o trestu, uloženém obžalovanému, rozhodl Krajský soud v Plzni správně a zákonně. Správně uložil obžalovanému Weinfurterovi souhrnný trest odnětí svobody podle § 35 odst. 2 tr. zák., řídě se při tom ustanovením § 36 tr. zák., pokud byl obžalovaný Weinfurter rozsudkem Okresního soudu v Klatovech ze dne 15. července 1991 sp. zn. 2 T 42/91, tj. po spáchání nyní projednávané trestné činnosti, pravomocně uznán vinným trestnými činy útoku na veřejného činitele jednak podle § 155 odst. 1 písm. a/, odst. 2 písm. a/ tr. zák., jednak podle § 156 odst. 1 písm. a/ tr. zák. a podle § 156 odst. 3 tr. zák. a trestným činem výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák. a pokud mu byl za tyto trestné činy uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání osmnácti měsíců se zařazením do druhé nápravně výchovné skupiny.

Při úvaze o výměře trestu pak soud prvního stupně správně vycházel z ustanovení § 23 odst. 1 a § 31 odst. 1, odst. 2 tr. zákona, podrobně a přesvědčivě, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku, hodnotil stupeň společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného z pohledu ustanovení § 3 odst. 4 tr. zákona a správně poukázal jak na přitěžující okolnosti (recidiva, naplnění skutkové podstaty více trestných činů, iniciování spoluobžalovaného Vachtla při přípravě zbraní před odjezdem do Libkova), tak na okolnosti polehčující (aktivní snaha zlikvidovat požár v Lubské ulici, jeho přístup k objasňování trestné činnosti v rámci řízení před soudem) a vzal v úvahu i závažnost jednání, za něž byl obžalovaný odsouzen shora citovaným rozsudkem Okresního soudu v Klatovech. Souhrnný trest odnětí svobody v trvání tří let, tj.

v polovině zákonné trestní sazby podle § 238 odst. 3 tr. zák. plně odpovídá jak shora citovaným zákonným hlediskům, tak i míře zavinění obžalovaného a jeho osobě, jakož i okolnostem případu.

Na základě všech shora uvedených skutečností Vrchní soud v Praze neshledal odvolání obžalovaného Zdeňka Weifurtera důvodným.

Jediná odvolacím soudem zjištěná vada napadeného rozsudku není důsledkem nesprávného postupu soudu prvního stupně, ale je vyvolána novelizací trestního zákona zákonem č. 290/1993 Sb. v ustanovení § 39a o způsobu výkonu trestu odnětí svobody, účinnou od 1. ledna 1994, tzn. až poté, kdy soud prvního stupně o trestu odnětí svobody a o způsobu jeho výkonu rozhodoval. Proto v tomto bodu odvolacímu soudu nezbylo než napadený rozsudek podle § 258 odst. 1, odst. 2 tr. ř. ve výroku o způsobu výkonu trestu odnětí svobody zrušit a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodnout o zařazení obviněného pro výkon tohoto trestu do věznice s ostrahou podle § 39a odst. 2 písm. c/ tr. ř., neboť jde o pachatele, kterému byl trest uložen za úmyslný trestný čin a u něhož zároveň nejsou splněny podmínky pro umístění do věznice s dozorem podle § 39a odst. 2 písm. a/ tr. zák. nebo se zvýšenou ostrahou podle § 39a odst. 2 písm. b/ tr. zák.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku n e n í řádný opravný prostředek přípustný.

V Praze dne 21. září 1994

Předseda senátu:

JUDr. Vladimír V O Č K A , v. r.

Za správnost vyhotovení:

VRCHNÍ SOUD V PRAZE
-14-